

A hónap verse

2010. október

Turbuly Lilla

zalai származású kortárs író, költő, életének minket is érintő keresztmetszete: 1983-ban érettségizett gimnáziumunkban, később városunkban végzett bírói munkája mellett hat évig tanított magyart iskolánkban, erről így vall önéletrajzában: „egy magyar fakultációs osztályt végigvittem elsőtől negyedikig, utána pedig egy matekos osztályban még két évig. Az ország egyik legjobb gimnáziumában tehetséges és lelkes gyerekeknek irodalmat tanítani nagyon jó dolog, nem csoda, hogy csak szép emlékeim maradtak ezekről az évekről.” Köszönjük a dicséretet... ☺

Lilla az írással szinte gyermekkorától foglalkozik, 2002-től publikál rendszeresen, 2008-tól pedig szabadfoglalkozású íróként él és dolgozik. Regények, versek mellett publicistaként színikritikákkal is jelentkezik. Turbuly Lilla névvel mostanában az interneten is találkozhattok, a www.turbulylilla.hu oldalon blogját és most is folyamatosan születő műveit követhetitek nyomon, a sokatok által kedvelt www.facebook.com oldalon pedig: Olvass el mindennap egy kortárs magyar verset címen versválogatásait olvashatjátok és kommentelhetitek.

Az író, költő élete 2001-től három város vonzásában telik: választott otthonai, Sopron és Budapest mellett Zalaegerszeg is gyakran hazaszólítja. Búcsú a várostól című verse szép és egyben gyengéden elégikus, melankolikus emléket állít ennek a változásnak, s könnyen felismerhetjük benne városunk kedvelt helyszíneit is. Olvassátok Turbuly Lillát, ne csak itt! Érdemes.

Bertók Éva

Turbuly Lilla: Búcsú a várostól

**Kívülről még mozdulatlan minden,
érezem csak, ahogy az idő játszik velem:
fölgyorsít, lelassul, lebegni kezd
majd nekilódul - köztem s a túlparti
város között ringó kötélhidat bontja,
elenged, ki nem fogott kézen soha.**

**Titkos időszámítás váltja fel
a szokottat, ahogy az évet tervezem:
utolsó őszi, utolsó karácsony,
lehámló kéreg egy sor vén platánon,**

februári hóban a tavasz lábnyoma,
elenged, ki nem fogott kézen soha.

Lépkedni lassan, át a Vizslaparkon,
alkonyatkor menni, szűrt fényben, éhesen
vagy reggel hét előtt még, szembe a nappal,
ahogy a Zsinagóga mögül támad föl hirtelen.
Ablakomból a hegy, rajta pincék gyöngysora,
elenged, ki nem fogott kézen soha.

Bár újra abban a másik parkban állnék,
mint tíz év előtt, hol dönteni kell, már tudnám:
csak visszhang tudott lenni, csak árnyék,
sem boltozat, sem megtartó meder.
Ami volt, annak most van alkonya,
elenged, ki nem fogott kézen soha.

Lábam alatt szuvas pallóból por szitál
- mindig az veszít, aki félreáll? -,
már nem keresek gázlót, csónakot,
a folyó mentén északnak indulok.
Rámköszön a bizonyosság józanabb kora,
elengedem, kit nem fogtam kézen soha.